

РЕШЕНИЕ

№ 4222

гр. София, 26.09.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 34 състав, в
публично заседание на 07.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мартин Аврамов

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **8224** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по реда на чл. 145-178 от АПК във връзка с чл. 65, ал. 4 от Закона за общинската собственост е образувано по жалба на К. Н. С. срещу Заповед № РД-09-533/26.10.2010 г. на кмета на район „Н.” – Столична община.

Ответникът изразява становище за неоснователност на жалбата.

От фактическа страна.

Със Заповед № 1131/16.05.1989 г., издадена на основание чл. 22, б. „а” от Закона за наемните отношения (отм.), оспорващият е настанен в обратно жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] актувано с представения по делото Акт за общинска собственост № 218/1997 г. на район „Н.. Настаняването е временно – до завършване на жилището, с което следва да бъде обезщетен като собственик на имот, отчужден във връзка с разчистването на терена за строеж на Метростанция - 6. Кметът на района е издал Заповед № РД-09-452А/10.09.2010 г. за прекратяване на правоотношението, възникнало от настанителната заповед. Опит за връчване на заповедта е направен от мл. полицейски инспектор към 02 РУ „Полиция” – СДВР, документиран в докладна записка до началника на РУ от 21.09.2010 г. Служител от районната администрация е съставил Констативен акт № 25/21.10.2010 г., в който е направено заключението, че жалбоподателят държи общинското жилище на отпаднало правно основание и са налице условията по чл. 65 от ЗОС за пристъпване към действия по изземването на имота. Предмет на оспорената заповед е нареждането да се влезе във владение и да се запечати общинското жилище.

Съдебно-техническата експертиза на инж. А. К. е установила, че обектът, с който оспорващият е следвало да бъде обезщетен, не е в процес на изграждане или завършен и предаден в експлоатация.

От правна страна.

Жалбата е допустима – подадена е при надлежно упражнено право на оспорване, а разгледана по същество е неоснователна.

1. а. Оспореният административен акт съответства на материалния закон по резултата си. Предпоставките, обуславящи възникването на правомощието за изземване на общинско жилище са следните: имотът да е общинска собственост и да е налице някое от алтернативно уредените в чл. 65, ал. 1 от ЗОС основания – имотът да се владее или държи без основание, да не се използва по предназначение или необходимостта от него да е отпаднала.

б. Извън предмета на спора е първата предпоставка, свързана със собствеността на имота, която се удостоверява с представения от ответника акт за общинска собственост. Противоречието в твърденията на страните е относно въпроса дали е отпаднало основаниято за държане на жилището. Източник на правото да се държи имота е облигационното отношение, възникнало от настанителната заповед. Прекратяването на наемните правоотношения, чиито обекти са общински жилища, се извършва с нарочна заповед на административния орган – чл. 46, ал. 2 от ЗОС. Последницата от упражняването на това правомощие е отпадането на основаниято за държането на имота. В случая прекратяването на наемното правоотношение с жалбоподателя е разпоредено със Заповед № РД-09-452А/10.09.2010 г. Въпреки, че актът не е редовно съобщен според правилата на чл. 61 от АПК и съответно не е бил влязъл в сила към момента на подаване на оспорването, С. е узнал съдържанието на заповедта най-късно в съдебното заседание от 08.03.2011 г., преди което е била представена преписката заедно с акта за прекратяване на правоотношението. След този момент заповедта не е оспорена, нито има данни да е поискано или спряно изпълнението ѝ, а съдът не може да се произнася инцидентно по законосъобразността ѝ, тъй като тя подлежи на самостоятелно обжалване (чл. 46, ал. 5 от ЗОС). Предвид и на обстоятелството, че актът по чл. 46, ал. 2 от ЗОС е предварително изпълняем (вж. 46, ал. 5, изр. 2-ро от закона), действието му следва да бъде зачетено.

2. Обжалваната заповед, освен, че е с непрецизно формулирана разпоредителна част, не съответства и на изискванията към формата по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Тези пороци на акта, обаче, не пораждаат основания за отмяната му, тъй като от него може недвусмислено да се изведе волята на органа за изземване на жилището, а съществуването на юридическите факти, от които се черпи правомощието по чл. 65, ал. 1 от ЗОС, са установими от доказателствата в административната преписка. Заповед № РД-09-452А/10.09.2010 г., дори и да се приеме, че не е влязла в сила, е предварително изпълняема. Неблагоприятната за оспорващия правна последица от нейното действие е изразена в прекратяването на наемното правоотношение, с което е отпаднало и основаниято за държането на имота като предпоставка да се упражни правомощието по изземването му.

3. Неотносими към контрола в настоящото производство са възраженията, свързани с ненастъпването на предвиденото в настанителната заповед прекратително условие за държането на имота. Този въпрос би бил относим към евентуалната проверка на законосъобразността на заповедта за прекратяване на правоотношението.

4. Не е налице и хипотезата по чл. 177, ал. 2 от АПК на нищожност на административния акт поради отмяната с влязло в сила решение на СГС по адм. дело № 3272/2005 г. на предходна заповед за изземване на същия имот. Условие за приложението на разпоредбата е волеизявлението на органа след влизане в сила на решението да е направено при съществуването на същите юридически факти както отмененото. След съдебното решение е настъпил нов, правопроменящ юридически факт – издаването на заповед за прекратяване на наемното правоотношение, правните последици на който следва да се преценяват на самостоятелно основание.

5. При извършената в изпълнение на чл. 168 във връзка с чл. 146 от АПК служебна проверка не се констатираха други основания за отмяна на заповедта.

Изложеното мотивира съда да отхвърли оспорването.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Н. С. срещу Заповед № РД-09-533/26.10.2010 г. на кмета на район „Н.” – Столична община.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е постановено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: